

Chương 6: Đất trời vĩnh cửu và đất trời long lở

Kỳ nghỉ sau khi năm thứ nhất đại học kết thúc, trên chuyến tàu trở về nhà, lần đầu tiên Tô Vận Cẩm nói tới Thẩm Cư An với Mạc Úc Hoa. Thẩm Cư An là bậc đàn anh cùng khoa Tô Vận Cẩm, hiện giờ đang học năm thứ ba. Trước khi quen biết, trong những buổi chuyện trò thân mật của các nữ sinh trong ký túc xá, Tô Vận Cẩm đã không chỉ một lần nghe đến tên anh, nhưng chính thức quen với anh là ở văn phòng khoa. Tô Vận Cẩm lúc không có giờ học đều lo liệu nhận gửi công văn giấy tờ, đánh máy, chạy đi chạy lại, mà Thẩm Cư An lại là chủ tịch hội sinh viên của khoa, rất được thầy cô giáo yêu mến, vậy nên cũng thường xuyên xuất hiện ở đó, một qua hai lại, khó tránh khỏi dần dà thân thuộc. Lúc ban đầu, Tô Vận Cẩm chẳng mấy tin tưởng vào tâm tính của cái gọi là cán bộ sinh viên như anh này, sau đó tiếp xúc gần hơn với Thẩm Cư An, cô mới bắt đầu hiểu ra, một người được mọi người yêu quý đến thế tuyệt đối không phải là không có nguyên do gì. Từ trước tới nay cô chưa từng thấy người nào đã già biệt những năm tháng tuổi thơ lại có ánh mắt trong ánh như anh. Đúng, nếu nhất định phải dùng một từ để miêu tả Thẩm Cư An, thì đó chính là trong sáng. Nghe nói gia cảnh của anh cũng chẳng phải tốt lắm, cũng xuất thân từ tỉnh lẻ như Tô Vận Cẩm vậy, thế nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng tới sự giỏi giang nổi trội của anh trong mắt người khác. Tô Vận Cẩm chẳng mấy bận tâm đến những tin tức liên quan đến thành tích xuất sắc của anh hay việc anh liên tục giành giải trong các cuộc thi thố này nọ. Kiểu sinh viên ưu tú cô chẳng phải là chưa từng thấy bao giờ. Điều khiến cho cô ấn tượng sâu sắc chính là dáng vẻ của anh khi nhìn người khác, ánh mắt trong suốt thản nhiên, nụ cười hiền hoà. Đương nhiên dáng dấp của anh cũng rất ưa

nhìn, nhưng cái ưa nhìn này hoàn toàn khác hẳn với kiểu khoẻ mạnh tuấn tú của Trình Tranh hay cái đẹp dễ pha chút hư hỏng của Chu Tử Dục. Từ con người Thẩm Cư An toát lên thứ khí chất tinh khiết đặc biệt, cũng giống như cánh đối nhân xử thế bình thường của anh, khiến người ta có cảm giác thư thái gần gũi khó nói nên lời.

Tô Vận Cẩm không nhớ rõ mình để ý đến anh từ khi nào, có lẽ vào buổi chiều của một ngày hè nào đó, cô ngẩng đầu lên giữa một đồng tài liệu giấy tờ lộn xộn, vừa vận động thấy khuôn mặt nhìn nghiêng trầm lặng

của anh. Lúc ấy trong đầu cô không nhen nỡ nghĩ tới câu: cuộc đời yên ổn, năm tháng an lành. Sau đó, anh dường như ý thức được ánh mắt của cô, liền nhìn cô mỉm cười, Tô Vận Cẩm thốt nhiên đỏ bừng mặt. Câu “ Cầu mong cuộc đời yên ổn, năm tháng an lành ” (Hiện thế an ổn tuế nguyệt tịnh hảo) là lời thề nguyện của Hồ Lan Thành đối với Trương Ái Linh- nữ tác gia nổi tiếng thế kỷ XX của Trung Quốc trong lễ thành hôn của hai người. Về sau câu nói này đã được sử dụng hết sức phổ biến.

Cứ lẳng đặng nửa vô tình nửa hữu ý như thế, hai người dần dà quen thân với nhau, thế nhưng càng quen thân Tô Vận Cẩm càng cảm thấy không thể hiểu rõ Thẩm Cư An. Anh đối

với ai cũng rất tốt, khiến mọi người đều vui lòng mãn nguyện, nhưng sự dịu dàng của anh thì chẳng có cách nào chạm tới được. Anh có thể hiểu rõ bạn đang nghĩ gì, nhưng bạn làm cách nào cũng không đoán ra nỗi cảm nhận của anh. Anh cười, cơ hồ rõ ràng đang ở ngay bên cạnh, mà chẳng có cách nào sát gần lại. Thế nhưng đối với Tô Vận Cẩm, Thẩm Cư An lại quan tâm khác thường, thi thoảng hai người cùng nhau trò chuyện, trêu chọc cười đùa, những lúc Tô Vận Cẩm bận bịu đi dạy gia sư, công việc trong khoa không kịp chu tất, anh cũng lặng lẽ thay cô giải quyết xong xuôi.

“ Thế thì, tớ có thể hiểu là cậu thích anh ta không? ”, Mạc Úc Hoa hỏi. Tô Vận Cẩm nghĩ ngợi hồi lâu mới đáp : “ Tờ cũng chẳng rõ nữa, chỉ cảm thấy là ở bên cạnh anh ấy rất thư thái, rất dễ nghĩ ngay tới chuyện đất trời vĩnh cửu”.

“Đất trời vĩnh cửu ? Thế còn Trình Tranh thì sao? Cậu ở bên cạnh cậu ta thì nghĩ đến cái gì?” Mạc Úc Hoa tỏ ra rất hào hứng.

Tô Vận Cẩm sững lại, ngay lập tức buột miệng nói ra: “Đất trời long lở ”

Lời vừa thoát ra, cả hai người đã phì cười.

Ký nghỉ hè năm thứ nhất đại học, những người thích bày vẽ trong đám bạn bè trung học có tổ chức họp lớp một lần, không biết thần thông quảng đại thế nào mà liên hệ được với Tô Vận Cẩm, nằng nặc bắt cô tham gia. Tô Vận Cẩm vốn không muốn đi, nhưng trong lòng lại tự nhủ : sợ gì cơ chứ, chẳng phải luôn nghĩ là phải khắc phục tính rụt rè khép kín của bản thân hay sao, thế thì bắt đầu ngay từ bây giờ là hơn. Vậy nên hôm họp mặt, từ sáng sớm cô đã bắt xe từ nhà lên tỉnh. Cuộc họp được quyết định là tiệc nướng trong một công viên ở vùng ngoại ô. Lúc Tô Vận Cẩm tới thì mọi người đã tới không ít. Trải qua thử thách của cuộc sống năm thứ nhất đại học, những cô cậu học sinh vốn bị kỳ thi đại học đè nén đến mức ngẩn ngơ kiếm lời đường như đều đã trở nên bay bổng tung tẩy ít nhiều . Trông thấy Tô Vận Cẩm, một đám nam sinh bắt đầu tám tặc xuýt xoa thốt lên : “ Trường đại học trùng trùng ác độc đã hành hạ đến nỗi khủng long biến thành mỹ nữ mất rồi”. Tô Vận Cẩm cười cười, không lấy thế làm méch lòng, Mạc Úc Hoa không đến, cô liền gắng bắt chuyện với mấy bạn khác, bàn luận về chuyện trường lớp của nhau.

Trình Tranh cũng đến, cô vừa tới đã nhìn thấy cậu ta, có điều cậu ta chẳng nhìn thẳng đến cô một lần. Tô Vận Cẩm do lịch sự, vốn định chào hỏi cậu ta một câu, chẳng nói gì xa xôi, không có sự giúp đỡ của cậu ta thì đến lúc thi đại học, môn toán của cô chẳng thể nào đạt được số điểm cao nhất so với bản thân từ trước đến nay. Lúc ánh mắt hai người giao nhau, Tô Vận Cẩm gật đầu cười cười với cậu ta, cậu ta lại lộ vẻ khinh ghét quay mặt đi, sau đó hai người không có bất cứ trao đổi nào bằng ánh mắt nữa.

Đầu tóc cậu ta ngắn hơn một chút, rõ ràng mặt mũi trông càng bắt mắt hơn, có điều khoe miệng hơi nhếch lên, so với trước kia thêm vài nét lạnh lùng. Cho dù ở giữa ngôi trường đại học tinh anh hội tụ đó, một người con trai như thế này ắt hẳn vẫn thu hút người ta lắm, Tô Vận Cẩm nghĩ thầm. Thế nhưng có lẽ cậu ta giờ đây chỉ cần sự chú ý của một người là đủ rồi - Mạnh Tuyết ngồi rất gần bên cậu ta, tay không ngừng nướng thịt cho cậu ta ăn, thái độ

hết sức thân mật. Như thế này cũng hợp lẽ thường, hai người từ tấm bé đã là thanh mai trúc mã, bây giờ lại vào đại học ở cùng một nơi, trai tài gái sắc, đến với nhau là việc đương nhiên.

Tô Vận Cẩm đang chuẩn bị động tay để bỏ thêm chút gì vào bụng, một đôi tay đẹp đẽ đã chìa cả cái đĩa giấy tú ụ thịt nướng ra trước mặt cô, cô ngẩng đầu lên, liền trông thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Chu Tử Dục.

Tô Vận Cẩm chẳng có chút thiện cảm nào với Chu Tử Dục, nhưng vẫn nói cảm ơn một câu.

“Tớ thích phục vụ cho các người đẹp.” Cậu ta xí xón ngồi xuống bên cạnh cô.

Tô Vận Cẩm bật cười, “Chu công tử quá khen rồi, “gái quê” tôi đây được ưu ái mà thêm phần lo lắng”.

Chu Tử Dục cười hì hì, cũng không để bụng, “Được đấy, biết nói đùa rồi cơ đấy. Ồ, sao trước đây tớ lại không phát hiện ra viên trân châu trong mắt cá như cậu nhỉ?”.

Tô Vận Cẩm nửa đùa nửa thật, “Cậu có mắt như không đâu phải mỗi lần này”.

“Thật sao?” Chu Tử Dục hơi nhướn mày, cợt nhả nói, “Nếu không ngại thì cho tớ cơ hội đi”.

Tô Vận Cẩm đang định tiếp lời, đã nghe thấy không xa dường như vang tới tiếng cười gằn, bất giác nhìn sang, chỉ thấy Trình Tranh cười mà như không, nhìn Chu Tử Dục nói: “Cơ hội nhiều quá cậu không sợ Khiết Khiết nhà cậu thi hành “hình phạt tình yêu” hay sao?”. Chu Tử Dục nghe nói, thốt nhiên cụt hứng xoa xoa mũi, “Đi ra ngoài rồi thì đừng có nhắc đến bà La Sát đấy được không?”.

Hoá ra cậu ta đã có bạn gái rồi. Tô Vận Cẩm thốt nhiên vỡ lẽ, nghĩ tới Mạc Úc Hoa, không nén nổi cảm thấy vài phần chua xót cho cô. Hơn nữa một năm trở lại đây, Mạc Úc Hoa dường như đã hoàn toàn quên hẳn sự tồn tại của anh chàng Chu Tử Dục này, thế nhưng Tô Vận Cẩm biết, có những thứ kể cả kết thành sẹo trong tim, thì vẫn không thể nào chạm vào được.

Tiếp sau đó, Chu Tử Dục giả lả nói cười mấy câu nữa, nhìn thấy Tô Vận Cẩm vẫn vờ không để tâm, cũng đành ngượng ngùng lảng đi. Trình Tranh thì bỗng nhiên thêm cao hứng, nói cười rôm rả với Mạnh Tuyết, tận đến khi Tô Vận Cẩm cáo lui trước, cậu ta cũng không nhìn cô lấy một lần.

Nghỉ hè xong xuôi quay lại trường, Tô Vận Cẩm luôn bị mâu thuẫn xem nên hay không nên khơi ra chuyện này với Mạc Úc Hoa, cuối cùng một buổi tối gọi điện thoại cho cô trong ký túc xá, sau khi lôi vào một tràng những chuyện tầm phào, rốt cuộc cũng đã nói ra.

“Nghe nói cậu ta có cô người yêu quán quýt lắm.” Cô nói không đầu không cuối, bên kia đầu dây cũng chẳng hỏi duyên do, chỉ im lìm vài giây, sau đó chỉ là một tiếng “Ừ”. Mạc Úc Hoa cất giọng đều đều: “Cái này cũng bình thường, tớ có quyền lựa chọn người mình thích, cậu ấy cũng vậy thôi”.

“ Nhưng tại sao người cậu lựa chọn lại là cậu ta?” Một cậu nam sinh ba vạ, hời hợt đến vậy, thế mà lại khiến một người có trái tim trong sáng như Mạc Úc Hoa yêu mến.

Mạc Úc Hoa nói “ Có lúc lý trí mách bảo chúng mình làm một số điều tinh táo chính xác, thế nhưng tình cảm thì lại cứ khăng khăng đi ngược đường”.

Giờ học của năm thứ hai sắp xếp sát sao hơn năm thứ nhất đôi chút, Tô Vận Cẩm qua lại như con thoi giữa văn phòng khoa, chỗ dạy gia sư và lớp học. Tiết thanh minh năm nay cô không về nhà tảo mộ cho bố được, mẹ cô gọi điện thoại lên, bảo rằng một mình mẹ đã đi thăm mộ. Lúc nhắc tới việc này, mẹ cô rớt cuộc đã không còn rơi lệ nữa. Thời gian trôi qua, vết thương dù sâu tới đâu cũng đã đóng thành thứ vảy vô hình, cùng với máu thịt quyện vào, chỗ bị thương sẽ trở nên càng cứng chắc hơn. Cuối cùng, mẹ cô còn nói qua người giới thiệu, mẹ đã vào làm công nhân thời vụ trong một nhà máy may mặc lớn nhất ở huyện, mệt thì có một đôi chút, thu nhập cũng khá ổn, về sau Tô Vận Cẩm không cần phải vất vả đi làm thêm như thế nữa.

“ Không sao đâu, con làm cũng quen rồi mà”, Tô Vận Cẩm nói. So với việc không phải làm thêm, điều khiến cô vui mừng hơn cả là mẹ không còn suốt ngày lệ nhòa khuôn mặt nữa.

Một việc khác cũng vương vấn trong lòng Tô Vận Cẩm là Thẩm Cư An đã vào năm thứ tư, qua mấy tháng nữa sẽ rời khỏi trường. Các sinh viên năm thứ tư ở thời điểm này về cơ bản đã tìm thấy đơn vị kí hợp đồng. Một đợt trước đây rộ lên thông tin chủ nhiệm khoa đích thân chấm Thẩm Cư An lưu lại khoa, nhưng sau đó không nghe đồn gì tiếp nữa. Tô Vận Cẩm muốn biết hướng đi sắp tới của anh, thế nên tranh thủ một hôm cả hai người không có giờ học, ben hẹn gặp anh ở thư viện. Lúc cô đến thư viện thì đã hơn 3 giờ chiều, người đọc sách , tự học khá ít, những dãy ghế dài trong phòng đọc chỉ thừa thớt vài người ngồi. Từ xa xa đã trông thấy bóng dáng Thẩm Cư An, Tô Vận Cẩm rón rén bước lại, mới phát hiện hoá ra anh chàng đã nhắm mắt xoài người trên mặt bàn, một cuốn sách che nửa khuôn mặt.

Tô Vận Cẩm cảm thấy hơi buồn cười, đây là lần đầu tiên cô bắt gặp bộ dạng khi ngủ của Thẩm Cư An. Làn gió buổi chiều tháng tư lùa qua những cánh chớp lật hé nửa cửa phòng đọc, ve vuốt trên thân người dễ tạo ra cảm giác say sưa mê mải, đúng là khoảng thời gian thích hợp để chợp mắt vụng trộm. Cô nhẹ nhàng nhấc cuốn sách che trên mặt anh ra, gương mặt trong sáng dịu dàng ấy lúc này càng hiện lên nét hiền hoà lay động lòng người. Gió khe khẽ phát phơ tóc anh, Tô Vận Cẩm tâm tư thoát xao xuyến, chậm rãi đưa tay ra gạt mớ tóc loà xoà trước trán anh. Vừa chạm tay lên mặt một bàn tay anh vốn đang đặt trên bàn vút nắm chặt lấy đầu ngón tay cô. Sau đó chủ nhân của bàn tay ấy mới hé mở mắt, mím mím cười nhìn cô.

Tô Vận Cẩm sững người, trông thấy anh không có ý buông tay, cô cũng không vội giằng ra, chỉ mím cười đáp lại, hai người nhìn nhau chẳng nói gì, những ngón tay đan vào nhau ấy có

thứ cảm giác vẩn vít vụng trộm. Tận đến khi có người đi ngang bên cạnh, khẽ háng lên một tiếng, Thẩm Cư An mới từ từ rời tay ra.

Tô Vận Cẩm cắn môi, thu tay xuống dưới mặt abfn, một lúc sau mới hỏi anh: “Đợt trước chẳng phải nghe nói anh ở lại trường hay sao? Thế nào mà lại thành ra người khác thế?”.

Thẩm Cư An một tay chống cằm, thản nhiên như không bảo: “ Là anh từ chối đấy, anh không định ở lại trường mà”.

“ Thế anh...” Tô Vận Cẩm thắc mắc hỏi.

“ Anh đã kí với Vĩnh Khải rồi ”, anh điềm đạm nói.

Tập đoàn Vĩnh Khải? Cái tên này không lạ lẫm với bất cứ ai. Cho dù là ở đô thị sầm uất phương Nam Trung Quốc nhan nhản doanh nghiệp nước ngoài và doanh nghiệp quốc doanh quy mô lớn này, tiếng tăm của Vĩnh Khải vẫn cứ như sấm dậy bên tai. Nghe nói tỉ lệ tuyển dụng của tập đoàn này là ngàn người chọn lấy một, thế mà anh ấy lại không may động tĩnh gì đã kí kết hợp đồng với công ty này.

“ Thế nhưng, như trong tưởng tượng của em, em luôn cảm thấy ở lại trường giảng dạy phù hợp hơn với những cảm giác mà anh mang lại cho em.” Tô Vận Cẩm lộ ít nhiều nuối tiếc.

“ Tin anh đi, anh còn rõ hơn mình phù hợp với cái gì.” Không biết có phải vì vừa mới tỉnh lại từ một giấc mộng lành, trên gương mặt Thẩm Cư An

có nét cười khoan khoái, đây là thứ mà Tô Vận Cẩm trước nay chưa từng quen thuộc.

“ Bất kể là công việc, hay là con người anh”, anh nhìn cô, thốt nhiên nói thêm một câu.

“Úc Hoa, anh ấy nắm tay tớ, cậu nói cho tớ biết với, có phải tớ đang nằm mơ không.” Buổi tối, Tô Vận Cẩm nhắc tới chuyện xảy ra lúc ban ngày với Mạc Úc Hoa trong điện thoại, lòng bồn chồn trăn trở. Giọng của Mạc Úc Hoa ở đầu bên kia điện thoại lộ tiếng cười:

“ Tớ chỉ có thể nói chúc mừng ” .

“ Thế nhưng tớ chỉ luôn có một thứ cảm giác không chân thực” “ Chân thực hay không thì có gì quan trọng chứ, cảm giác hạnh phúc là được rồi. ”

“ Hạnh phúc? ” Tô Vận Cẩm nhắc lại hai chữ này, hạnh phúc mà cô mong muốn chẳng phải là thứ bình thường, yên ổn như thế này sao? Tô Vận Cẩm vừa mới kết thúc cuộc trò chuyện với Mạc Úc Hoa, nằm lên giường, điện thoại ký túc lại vang lên lần nữa, bạn cùng phòng nhắc máy, sau đó la lớn “ Vận Cẩm, lại là của cậu này”

Tô Vận Cẩm vội vàng nhònm dậy, đón lấy ống nghe “ alô” một tiếng, thế nhưng hồi lâu không thấy tiếng đáp, cô ngỡ là giấc nói điện thoại không ổn, thử lay lay đường dây, lại “ alô ” mấy tiếng, đầu bên kia vẫn cứ im lìm. Cô theo bản năng định đập máy, thế nhưng trong đầu bỗng vụt loé lên điều gì đó, tay cầm ống nghe thốt nhiên bám chặt.

“...Là cậu đấy à?”, cô thoáng chút không dám tin, hỏi một câu. Không tiếng trả lời.

Tô Vận Cẩm vì thế cũng yên lặng, một lúc lâu, cô dường như nghe thấy bên kia phát ra hơi thở khê khàng tới mức khó lòng nghe thấy, sau đó vang lên tiếng “ tút tút ” của đường dây đã ngắt.

Điện thoại không có chế độ hiển thị số gọi đến, Tô Vận Cẩm dò hỏi người bạn cùng phòng vừa rồi nhắc điện thoại.

“ Là con trai, giọng nói hay lắm ấy”, người bạn trả lời. Tô Vận Cẩm không hiểu tại sao mình lại vô thức nghĩ đến cậu ta, thế nhưng làm sao cậu ta có thể gọi điện thoại tới được cơ chứ? Hôm ấy, điệu bộ của cậu ta lạnh lùng đến thế cơ mà.

Là cậu ta? Không, không thể là cậu ta...

Đêm đó, Tô Vận Cẩm nặng nề thiếp đi giữa bao nhiêu tâm tư hỗn loạn, trước khi bước vào cõi mộng, cô cũng không ý thức được nổi, rằng một ngón tay của mình khe khẽ lướt qua bờ môi.

Sau cái hôm trong thư viện ấy, giữa Tô Vận Cẩm và Thẩm Cư An đã có một thứ giao ngầm nào đó với nhau, cho dù hai người đều chưa từng biểu lộ rõ rệt tâm ý, nhưng tất thấy đều nằm trong cái vô ngôn. Thời gian họ ở bên nhau nhiều hơn, có lúc bước qua con đường nhỏ rợp bóng cây trong trường, Thẩm Cư An lại mỉm cười nắm tay Tô Vận Cẩm. Đặt tay mình vào lòng bàn tay ấm áp khô ráo của anh, Tô Vận Cẩm cảm thấy trái tim mình đã có một nơi gửi gắm. Cho dù không có tình phô trương, mối quan hệ này của họ vẫn rất nhanh chóng được mọi người biết đến, thế nhưng đối với một cặp đôi ưu tú như thế này, hầu hết mọi người đều tỏ thái độ ngưỡng mộ và chúc mừng. Các bàn bè trong ký túc xá của Tô Vận Cẩm đều cười nói rằng cô là một trong số những người may mắn nhất trong đám “ yêu muộn ” ở trường đại học.

Những khi cảm thấy hạnh phúc, thời gian luôn trôi qua thật lẹ, chớp mắt dịp 1-5 đã đến, vốn theo kế hoạch là Tô Vận Cẩm phải tranh thủ đợt nghỉ dài này chịu khó dạy bù cho học sinh của cô, thế nhưng đến gần lúc nghỉ, phụ huynh học sinh thông báo với cô, gia đình ba người nhà họ sẽ đi du lịch xa, việc học bù đương nhiên huỷ bỏ. Như thế cũng hay, Tô Vận Cẩm không phải không muốn thả lỏng, cô có khoảng thời gian rảnh rỗi bảy ngày, chẳng lẽ thì Thẩm Cư An cũng sắp tốt nghiệp rồi, chỉ bằng dùng những ngày nghỉ này để hai người được ở bên nhau nhiều hơn. Ngày đầu tiên của kì nghỉ 1-5, Tô Vận Cẩm và Thẩm Cư An đã hẹn cùng nhau đi chùa Lục Dung. Lúc sáng sớm, Tô Vận Cẩm vừa mới sửa soạn xong xuôi, một người bạn cùng phòng ra ngoài ăn sáng về đã bảo cô: “ Vận Cẩm, bạn trai cậu đang đợi cậu dưới nhà kia ”. Mặt Tô Vận Cẩm nóng ran lên, cô vẫn chưa quen có người đặt cho Thẩm Cư An danh xưng ấy. Chẳng phải đã hẹn 9 rưỡi sao? Tô Vận Cẩm nhìn đồng hồ, còn chưa đến 9 giờ, rất ít khi thấy anh ấy nôn nóng thế này, cô thầm nhoen miệng cười, vội vã xuống nhà, không để ý đến vẻ bồn chồn của người bạn cùng phòng.

Xuống đến nơi, Tô Vận Cẩm ngó tứ phía đều không thấy Thẩm Cư An đâu, đang giữa lúc lơ ngơ thắc mắc, ánh mắt cô vô thức lạc xuống lối đi bộ đối diện ký túc xá, thốt nhiên kinh ngạc. Cô chờ đần lắc lắc đầu, giấc

mơ đêm qua lộn xộn quá, cô ngủ không được ngon, chẳng lẽ vì thế mà xuất hiện ảo giác?

Đối tượng trong ảo giác trước mắt cô thậm chí xem ra còn cao hơn một chút so với con người ấy trong trí nhớ của cô.

Lúc này đáng lẽ cậu ta đang ở Bắc Kinh, hoặc đáng lẽ phải ở bên bố mẹ cậu ta .. Cậu ta có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào, duy chỉ không thể vào lúc này lại đứng ở dưới ký túc xã trường đại học của cô. Thế nhưng nếu không phải là cậu ta thì còn ai vào đây nữa ? Cậu ta vận áo

phông quần jean giản đơn thông thả, chiếc ba lô khoác lệch trên vai đoán chừng là hành lý, mắt đã nhìn về phía cô. Trên khuôn mặt, ngoài vẻ mệt mỏi ra, vẫn là thần thái mà bấy nay Tô Vận Cẩm quen thuộc.

Trông thấy dáng vẻ không dám tin của Tô Vận Cẩm, Trình Tranh cũng không vội bước tới chỗ cô, hai người cứ thế cách một con đường không đến nỗi rộng lắm mà nhìn nhau đến vài giây, cuối cùng, Tô Vận Cẩm không dùng được đành phải đưa ra phản ứng trước, cứng cỏi bước sang. “ Ơ .. thế, sao cậu lại ở đây?”, Tô Vận Cẩm đứng bên cạnh cậu ta , khó nhọc thốt ra một câu mở màn.

Trình Tranh hơi hếch cằm lên, “ Làm sao, trường này là của cậu, người khác không được đến đây hả?”.

Tô Vận Cẩm vội vã lắc đầu, “ Tôi không có ý đấy, tôi.. vừa rồi bạn cùng phòng nói là bạn trai tôi đang chờ ở dưới nhà”.

“ Là tôi bảo đấy”, khoé miệng Trình Tranh lộ nét cười. “ Thế thì sao? Tôi phải hỏi đến mấy người mới ra được cậu ở phòng nào đấy. Còn nữa, con gái ở chỗ này làm sao mà đều có bộ dạng như chưa từng thấy đàn ông lần nào thế hả?”.

“ Chẳng thế nào cả, cậu đừng có ăn nói nhăng nhít”, Tô Vận Cẩm bất giác cúi mặt xuống.

Trình Tranh khoanh hai tay trước ngực, nói “ Tô Vận Cẩm, tôi phát hiện ra rằng lúc nào ở trước mặt tôi cậu cũng rất cái vẻ nặng nợ kiếp trước ấy nhỉ..”.

Câu nói này đánh trúng chỗ yếu của Tô Vận Cẩm, cô cũng đang băn khoăn hồ hoặc, vì sao cứ nhìn thấy cậu ta bao nhiêu tự ti, e dè, hoảng loạn bấy nay thừa văng lại hết thấy ủa về với cô, lại còn một nỗi hổ thẹn áy náy khó gọi thành tên, khó nói thành lời, cô rõ ràng đâu từng nợ nần gì cậu ta.

“ Có phải trong lòng cậu cũng tự hiểu là cậu đã nợ tôi ”, cậu ta như thể nắm phép thần độc được suy nghĩ , cố ý khom lưng xuống, ghé sát vào mặt cô, nói chậm rãi rành rọt .

Tô Vận Cẩm trong lòng thoáng chút giận dữ, quyết liệt đẩy cậu ta một cái, chuốc thêm cả tiếng cười giễu cợt của cậu ta , đang định nói gì đấy,

phát hiện Trình Tranh nhìn sang một bên, cô cũng thuận thế nhìn sang, Thẩm Cư An áo trắng quần đen , dáng vẻ gọn gàng sạch sẽ, đứng cách đó không xa.

Tô Vận Cẩm mau lẹ lùi xa khỏi người Trình Tranh mấy bước, ra sức kìm lại nhịp tim đang dồn dập, để trông cô cũng không đến nỗi khác hẳn bình thường.

“ Anh đến rồi à ? ”, cô nói với Thẩm Cư An .

Nụ cười Thẩm Cư An vẫn ảm áp như thế , trong mắt anh không thấy có chút sóng dậy nào,

“ Anh đoán chừng em sẽ chuẩn bị sớm hơn, thế nên cũng đến sớm. Em có bạn à?”.

Trình Tranh chậm chậm duỗi thẳng lưng, ánh mắt cảnh giác nhìn vào nam sinh tướng mạo khí chất thấy đều hơn người đang ở trước mặt. “ Vận Cẩm, không giới thiệu chút à ? ”, cậu lạnh lùng cất lời. “ Ồ ”, Tô Vận Cẩm định thần lại, nhanh nhẩu giới thiệu hai người với nhau, “ Đây là Thẩm Cư An...Cư An,đây là bạn học cấp III của em Trình Tranh, đang học ở Bắc Kinh”.

Cô xung hô với người kia thân mật như thế, lại còn vội vã vạch rõ quan hệ với cậu nữa, nổi vui mừng khi mới trông thấy Vận Cẩm của Trình Tranh dần dà bị thứ cảm giác lo lắng khó nói nên lời thế chỗ mất. “ Anh ta là người yêu của cậu à?”,Trình Tranh hỏi, thế nhưng lại chờ đợi câu phủ nhận của cô. Nói không phải đi, mau nói không phải đi. Tô Vận Cẩm không đáp , thế nhưng dáng vẻ đỏ bừng mặt khi cô nhìn Thẩm Cư An đã đem tới cho Trình Tranh câu trả lời chân thực nhất. Trước đây vẫn thường nghe nói đau đớn có thể khiến người ta tan nát con tim. Trình Tranh chỉ luôn hừ mũi cười khẩy, thế nhưng con tim bị người ta vò xé hết như lúc này, cậu cũng đành để nó vỡ tan, chứ chẳng thể cảm thấy gì khác được nữa.

Khó khăn lắm cậu mới hạ được quyết tâm không đối đầu với chính bản thân mình nữa,vượt ngàn dặm xa, băng qua quá nửa Trung Quốc, tới gặp cô gái cậu ngày đêm mong nhớ, không phải là chưa từng nghĩ tới tình huống xấu nhất. Nhưng như cậu dự tính, tệ nhất cũng chỉ là cô không thèm đếm xỉa gì đến cậu,chứ trước nay chưa từng nghĩ đến cô sẽ thuộc về một ai khác!

Đáng lẽ cậu nên lập tức rời bỏ, hoàn toàn lãng quên chuyến đi ngu xuẩn lần này cùng cả con người khiến cậu đau đớn này nữa, nhưng cái bướng bỉnh và kiêu ngạo ngấm vào xương tủy khiến cậu không manh động, lúc

Thẩm Cư An mỉm cười chào hỏi cậu, cậu còn nặn ra được một nụ cười. “ Cậu tính đến đây du lịch ? ”,Thẩm Cư An hỏi.

“ Cứ cho là thế, có họ hàng ở đây, tiện qua thăm bạn học cũ. Ồ, tôi không làm phiền đến hai người đấy chứ ? ” Trình Tranh miệng thì nói vậy, nhưng trên gương mặt thì không có đến một nửa vẻ nhận lỗi. Tô Vận Cẩm có chút ngạc nhiên trước sự kiềm chế của cậu ta, nếu là trước đây, tính khí bốc hỏa của cậu ta chỉ e rằng đã phát tiết từ lâu rồi. Cô tự giải thích với mình rằng có lẽ là chính cô đã tự coi bản thân mình quan trọng quá, lại cứ ngỡ rằng cậu ta xuất hiện ở đây chỉ để tìm cô. “ Không sao, chúng tôi đang chuẩn bị đến chùa Lục Dung, chẳng biết cậu có hứng thú không? ”.

“ Hay quá, đằng nào thì tôi cũng không có gì bận ”, Trình Tranh nhận lời ngay. Còn Tô Vận Cẩm thì ngó ra, ai cũng nghe ra lời mời của cô chẳng qua là khách khí vờ thôi, ai ngờ rằng cậu ta lại nhận lời đi cùng thật.